

Wstęp

W czasie gdy oddajemy się lekturze i studium Posynodalnej adhortacji apostołskiej *Amoris laetitia*, może zdumiewać publikacja, która, ukazując się po jej promulgacji, nie została pomyślana jako jej ewentualny – kolejny – komentarz.

Celem autorów niniejszej publikacji było dotarcie do teksów roboczych, stanowiących przedmiot debat i dyskusji uczestników III Nadzwyczajnego Zebrania Generalnego Synodu Biskupów (5–19 października 2014 roku) oraz XIV Zwyczajnego Zebrania Generalnego Synodu Biskupów (4–25 października 2015 roku), a redagowanych przez komisje synodalne.

Chcąc zatem usprawiedliwić tego rodzaju inicjatywę, wypada powiedzieć, że autorzy kierowali się po pierwsze, chęcią poznania samych tekstów w ich pierwotnej, oryginalnej postaci; po drugie, chęcią podzielenia się refleksjami, jakie nasuwała lektura relacji prezentowanych na poszczególnych sesjach oraz dyskusji w synodalnych zespołach.

Obszerne relacje głównych sprawozdawców oraz bardziej szczegółowe relacje z debat w zespołach ukazywały aktualny obraz stanu i sytuacji małżeństwa i rodziny w Kościele i w świecie. Trzeba przy tym odnotować – a element ten zasługuje także na specjalną ocenę i uwagę – oryginalność i specyfikę wystąpień relatorów, których sprawozdania znakomicie odzwierciedlały temperaturę i ton dyskusji uczestników synodu. Bez trudu dało się wywnioskować już na etapie obrad, jak trafną, pilną i nagłą była potrzeba,

wręcz konieczność zwołania synodu, który już w samym tytule: *Wyzwania duszpasterskie związane z rodziną w kontekście nowej ewangelizacji* wyraźnie sygnalizował wagę, znaczenie i doniosłość problemów współczesnej rodziny.

Zmodyfikowany, a następnie nowy tytuł przyjęty dla dalszych prac synodu brzmiał: *Powołanie i misja rodziny w Kościele i w świecie współczesnym*¹. Miał on bardziej ukonkretnić i pozytywnie ukierunkować obrady ojców synodu na fundamentalne kwestie i sprawy dotyczące powołania i misji rodziny. Na taką perspektywę rozważań nad współczesną rodziną wskazywał sam papież Franciszek, we wstępie do adhortacji *Amoris laetitia*, podkreślając szczególny wkład ojców synodu w rozwiązywanie wielu problemów współczesnej rodziny².

Tak więc kolejny Synod Biskupów dawał nie tylko możliwość wymiany doświadczeń, zaczerpniętych wprost z życia rodzin w Kościołach partykularnych, lecz stwarzał szczególną okazję dla całego Kościoła, tzn. wszystkich jego członków, do podejmowania odpowiedzialności za rodzinę w Kościele i w świecie współczesnym.

Kończąc, ośmielamy się zaprosić i zachęcić, przy lekturze adhortacji, do ewentualnego sięgnięcia do roboczych tekstów synodu, które mogą ułatwić zrozumienie wartości papieskiego dokumentu. Zresztą sam papież Franciszek zachęca do takiej metody lektury dokumentu, któremu nadał oryginalny, wielce obiecujący tytuł *Amoris laetitia*. „Ze względu na obszerność i bogactwo tekstu, momentami sugestywnego i trafnego, również

¹ RK 2015.

² Zob. AL nr 4: „W każdym razie, muszę powiedzieć, że proces synodalny miał w sobie wielkie piękno i wniósł wiele światła. Całość wystąpień ojców, których wysłuchałem z niezmienną uwagą, wydała mi się cennym wielościanem, ukształtowanym przez wiele słusznych trosk i pytań stawianych uczciwie i szczerze”.

jeśli chodzi o odwołanie się do niezwykłych w dokumentach papieskich źródeł – jak to określił w «L'Osservatore Romano» G. M. Vian – sam Papież odradza «pospieszną lekturę całości», a sugeruje raczej cierpliwe jego pogłębianie³.

Autorzy

³ AL nr 7; G. M. Vian, „*Amoris laetitia*” dla wszystkich, „L'Osservatore Romano” 2016 nr 3-4 (381), s. 3.

ks. Piotr Kroczeek, ks. Józef Krzywda, ks. Andrzej Sosnowski, *Wstęp*, [w:] *Droga do „Amoris laetitia”*, red. Piotr Kroczeek, Kraków 2015, s. 7-9 (Annales Canonici Monographiae, 5).

Uniwersytet Papieski
Jana Pawła II
w Krakowie